

LBRIQ | We know
Coordonator Leda Edge:
SHAUKI AL-GAREEB

TAHEREH MAFI

CREDE-MĂ

O NUVELĂ DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

LEDA EDGE

Redactare: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

Tahereh Mafi, *Believe Me*
Copyright © 2021 by Tahereh Mafi

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A,
București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAFI, TAHEREH

Crede-mă / Tahereh Mafi; trad. din
lb. engleză de Shauki Al-Gareeb. - București:
Leda Edge, 2024
ISBN 978-606-9740-92-7

I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

821.111

UNU

Peretele e neobișnuit de alb.

Mai alb decât de obicei. Cei mai mulți oameni tind să creadă că pereții albi sunt de un alb real, însă adevărul e că doar par albi, dar nu sunt de fapt albi. Cele mai multe nuanțe de alb sunt amestecate cu un strop de galben, care ajută să atenueze tonurile aspre ale unui alb pur, făcându-l să semene mai mult cu ecru sau ivoriu. Diferite nuanțe de smântână. Ba chiar albuș de ou. Albul real e o culoare practic intolerabilă, atât de albă, încât e aproape albastră.

Acest perete în special nu e atât de alb cât să fie supărător, însă are o nuanță de alb suficient de intensă pentru a-mi stârni curiozitatea, ceea ce e un adevărat miracol, zău așa, deoarece mă zgâiesc la el de aproape o oră. De 37 de minute, ca să fiu mai exact.

Sunt ținut ostatic de un obicei. De o formalitate.

— Încă cinci minute, spune ea. Promit!

Aud foșnetul unui material. Fermoare. Un freamăt de...

— Țla e tul?

— N-ai voie să tragi cu urechea!

— Știi, iubire, îmi dau seama acum că am trecut prin situații cu luare de ostatici mult mai puțin chinuitoare decât asta.

— OK, OK, am scos-o. Am împachetat-o. Am nevoie doar de o secundă ca să-mi pun hai...

— Asta nu va fi necesar, spun eu, întorcându-mă. Cu siguranță ar trebui să mi se îngăduie să văd partea asta.

Mă reazem de peretele neobișnuit de alb, studiind-o în timp ce se încruntă la mine, cu buzele încă întredeschise în jurul unui cuvânt pe care se pare că l-a uitat.

— Te rog, continuă! spun eu, gesticulând și dând din cap. Orice făceai mai devreme.

Își menține încruntarea câteva secunde în plus, mijindu-și ochii într-o demonstrație de frustrare care e pur și simplu falsă. Extinde această farsă, strângând un articol de îmbrăcăminte la piept, prefăcându-se pudică.

Nu mă deranjează câtuși de puțin.

O sorb din priviri și îi admir formele, pielea fină. Părul ei e frumos indiferent de lungime, însă în ultima vreme e mai lung. Lung și bogat, mătăsos pe pielea ei și, când sunt norocos, pe pielea mea.

Încet, dă drumul tricoului.

Brusc, mă îndrept de spate.

— Se pare că trebuie să port asta pe sub rochie, zice ea, deja dând uitării furia ei falsă.

Se joacă nervos cu balenele unui corset de culoarea smântânii, degetele ei zăbovind absente de-a lungul portjartierului, al ciorapilor cu dantelă. Nu se poate uita în ochii mei. A devenit dintr-odată timidă și, de data asta, e adevărat.

Îți place?

Întrebarea nerostită.

Am presupus, când m-a invitat în acest dressing, că era pentru alte motive decât să mă holbez la variațiile de culori de pe peretele neobișnuit de alb. Am presupus că voia să văd ceva.

S-o văd pe ea.

Îmi dau seama acum că am avut dreptate.

— Ești atât de frumoasă! spun eu, incapabil să mă descotorosesc de venerația din glas.

O aud, acea mirare copilărească din tonul meu, și mă stânjenește mai mult decât ar trebui. Știu că n-ar trebui să-mi fie rușine să am sentimente profunde. Să fiu mișcat.

Totuși, mă simt ciudat.

Tânăr.

Încet, spune:

— Mă simt de parcă tocmai am stricat surpriza. N-ar trebui să vezi nimic din asta până în noaptea nunții.

Inima mi se oprește în loc pentru o clipă.

„Noaptea nunții.”

Se apropie de mine și își petrece brațele în jurul meu, eliberându-mă din paralizia mea de moment.

Inima îmi bate mai iute cu ea aici, atât de aproape. Și, cu toate că nu știu cum de și-a dat seama că aveam brusc nevoie de siguranța atingerii ei, îi sunt recunoscător. Răsuflu, trăgând-o cu totul spre mine, iar trupurile ni se relaxează, aducându-și aminte unul de celălalt.

Îmi lipesc fața de părul ei, adulmecând parfumul dulce al șamponului, al pielii ei. N-au trecut decât două săptămâni. Două săptămâni de la sfârșitul unei lumi vechi. Începutul uneia noi.

Încă mi se pare un vis.

— Chiar e aieva? șoptesc eu.

Un ciocănit puternic la ușă mă face să tresar.

Ella se încruntă.

— Da?

— Scuze că vă întrerup chiar acum, domnișoară, însă e aici un domn care dorește să discute cu domnul Warner.

Ella și cu mine facem schimb de priviri.

— OK, răspunde ea în grabă. Nu te supăra!

O privesc cu ochii mișiți.

— De ce m-aș supăra?

Ella se trage înapoi ca să mă privească mai bine în ochi. Propriii ei ochi sunt luminoși și frumoși. Extrem de îngrijorați.

— E Kenji.

Îmi reprim un val de furie atât de violent, încât cred că o să fac un infarct. Mă amețește.

— Ce caută aici? reușesc să întreb. Cum Dumnezeu a știut unde să ne găsească?

Ea își mușcă buza.

— I-am luat pe Amir și pe Olivier cu noi.

— Înțeleg.

Am luat mai multe gărzi cu noi, ceea ce înseamnă că excursia noastră a fost postată pe buletinul de securitate publică. Desigur.

Ella încuviințează din cap.

— M-a găsit chiar înainte să plecăm. Era îngrijorat – voia să știe de ce ne întorceam pe fostele teritorii reglementate.

Încerc să spun ceva atunci, să mă minunez cu voce tare de incapacitatea lui Kenji de a trage o simplă concluzie în pofida abundenței de indicii contextuale pe care le avea chiar în fața ochilor – însă ea ridică un deget.

— I-am spus, continuă Ella, că eram în căutare de ținute înlocuitoare și i-am amintit că, deocamdată, centrele de provizii sunt în continuare singurele locuri de unde putem achiziționa pe moment mâncare sau haine sau – flutură din mână și se încruntă – orice. Oricum, a spus că va încerca să vină aici ca să se întâlnească cu noi. A spus că vrea să ne ajute.

Casc un pic ochii. Simt că mă paște un alt infarct.

— A spus că vrea să ne ajute.

Încuviințează din cap.

— Extraordinar! zic eu, și mi se zbate un mușchi în mandibulă. Și, de asemenea, amuzant, deoarece ne-a ajutat deja extrem de mult – chiar seara trecută ne-a

ajutat pe amândoi enorm distrugându-mi mie costumul și ție rochia, silindu-ne să achiziționăm acum haine noi dintr-un – mă uit prin jur, fluturând mâna – *maga-zin fix* în ziua în care ar trebui să ne căsătorim.

— Aaron, șoptește ea. Se apropie din nou de mine și-mi pune o mână pe piept. Îi pare extrem de rău pentru ce s-a întâmplat.

— Și ție? fac eu, studiindu-i fața, sentimentele. Ție nu-ți pare rău pentru ce s-a întâmplat? Alia și Winston au muncit din răputeri ca să-ți facă ceva frumos, ceva creat special pentru tine...

— Nu-mi pasă, zice ea, dând din umeri. E doar o rochie.

— Dar era rochia ta de mireasă, spun eu, iar vocea mă părăsește, practic stingându-se pe ultimul cuvânt.

Ea oftează, iar în sunetul acela aud cum inima i se frânge, mai mult pentru mine decât pentru ea. Se întoarce și trage fermoarul husei imense pentru haine care stă agățată deasupra capului ei.

— N-ar trebui să vezi asta, zice ea, scoțând metri întregi de tul din husă, dar cred că s-ar putea să însemne mai mult pentru tine decât pentru mine, așa că – se întoarce și zâmbește – am să te las pe tine să decizi ce să port diseară.

Aproape că gem cu voce tare când îmi aduce aminte.

O nuntă pe timp de noapte. Cine Dumnezeu se căsătorește noaptea? Numai cei deplorabili. Cei nefericiți. Cu toate că bănuiesc că acum facem parte dintre ei.

În loc să reprogramăm toată petrecerea, am împins-o mai târziu cu câteva ore, astfel încât să avem timp să achiziționăm alte haine. Ei bine, eu am haine. Hainele mele nu contează la fel de mult.

Însă rochia ei. El i-a distrus rochia cu o noapte înainte de nunta noastră. Ca un monstru.

Am să-l omor!

— Nu poți să-l omori, spune ea, scoțând în continuare pumni întregi de material din husă.

— Sunt sigur că n-am spus asta cu voce tare.

— Nu, zice ea, dar o gândeai, nu-i așa?

— Cu toată inima.

— Nu poți să-l omori, insistă ea simplu. Nu acum. Și nici altă dată.

Oftez.

Ea încă se străduiește să scoată de-acolo ținuta.

— Iubire, iartă-mă, dar dacă toată asta – dau din cap spre husă, spre explozia de tul – e pentru o singură rochie, mă tem că deja știu ce părere o să am.

Se oprește din scos și se întoarce spre mine cu ochii mari.

— Nu-ți place? Dar încă n-ai văzut-o!

— Am văzut suficient cât să știu că, indiferent ce se află acolo, nu e o rochie. Sunt niște straturi alandala de poliester. Mă aplec pe lângă ea, luând materialul între degete. În magazinul ăsta nu se găsește tul de mătase? Poate c-ar trebui să vorbim cu croitoreasa.

— Nu au croitoreasă aici.

— E un magazin de haine, spun eu. Întorc corsa-
jul pe dos, încruntându-mă când văd cusăturile. Cu
siguranță trebuie să fie o croitoreasă pe-aici. Nu una
foarte bună, e limpede, dar...

— Rochiile astea sunt făcute într-o fabrică, îmi
spune ea. În mare parte de mașinării.

Mă îndrept de spate.

— Știi, cei mai mulți oameni n-au crescut cu cro-
itori privați la dispoziția lor, zice ea, cu un zâmbet
jucăuș pe buze. Noi, ceilalți, a trebuit să cumpărăm
haine de pe umerășele din magazin. Gata făcute. Prost
făcute.

— Da, recunosc eu înțepat, simțindu-mă dintr-odată
ca un prost. Desigur. Iartă-mă! Rochia e foarte drăguță.
Poate c-ar trebui să aștept s-o probezi. M-am pripit cu
opinia mea.

Din cine știe ce motiv, răspunsul meu nu face decât
să înrăutățească lucrurile.

Ella geme, aruncându-mi o singură privire înfrântă
înainte să se trântescă pe scaunul din dressing.

Simt că mi se rupe inima.

Își lasă fața în mâini.

— Chiar e un dezastru, nu-i așa?

Un alt ciocănit grăbit la ușă.

— Domnule? Acest gentleman pare foarte nerăb-
dător să...

— Cu siguranță nu e gentleman! mă răstesc eu.
Spune-i să aștepte!

Un moment de șovăire. Apoi, încet:

— Da, domnule!

— Aaron.

Nu trebuie să ridic privirea ca să știu că lipsa mea
de politețe nu o face fericită. Proprietarii acestui cen-
tru de provizii au închis întregul magazin pentru noi
și au fost chinuitor de cumsecade. Știu că sunt nemi-
los. În clipa de față, se pare că nu mă pot abține.

— *Aaron!*

— Astăzi este ziua nunții tale, spun eu, neputând
s-o privesc în ochi. Ți-a stricat ziua nunții. Ziua nunții
noastre.

Ella se ridică în picioare. Simt cum frustrarea i se
risipește. Se transformă. Trece prin tristețe, fericire,
speranță, teamă și, într-un final...

Resemnare.

Unul dintre cele mai groaznice sentimente cu
putință în ceea ce ar trebui să fie o zi plină de bucurie.
Resemnarea e mai rea decât frustrarea. Cu mult mai
rea.

Furia mea se calcifică.

— N-a distrus-o, spune ea într-un final. Încă putem
s-o facem să funcționeze.

— Ai dreptate, încuviințez eu, trăgând-o în bra-
țele mele. Firește că ai dreptate. Nu contează, zău așa.
Nimic nu contează.

— Dar e ziua nunții mele, zice ea. Și n-am ce să
port.

— Ai dreptate. O sărut pe creștet. O să-l ucid.

O lovitură bruscă în ușă.

Înlemnesc. Mă răsucesc pe călcăie.

— Hei, oameni buni?

Și mai multe lovituri.

— Știi că sunteți supernervoși pe mine, dar am vești bune, jur! Am să repar asta. Am să mă revanșez față de voi.

Sunt pe cale să-i răspund, când Ella mă trage de mână, reducându-mi la tăcere, cu o singură mișcare, replica acidă. Îmi aruncă o privire care spune simplu:

Acordă-i o șansă!

Oftez în timp ce furia se potolește înlăuntrul meu, iar umerii mi se pleoștesc din cauza greutății ei. Fără tragere de inimă, mă dau la o parte ca să-i permit să discute cu cretinul ăsta așa cum preferă.

La urma urmei, e ziua nunții ei.

Ella se apropie de ușă. Arată spre ea, împungând cu degetul vopseaua neobișnuit de albă în timp ce vorbește:

— Kenji, sper să fie ceva bun, altminteri Warner o să te ucidă, iar eu o să-l ajut s-o facă.

Iar apoi, uite-așa...

Zâmbesc din nou.

DOI

Suntem conduși înapoi la Sanctuar în același fel în care suntem conduși zilele acestea peste tot – într-un SUV negru, blindat, de teren –, însă mașina și geamurile ei extrem de fumurii nu fac decât să ne scoată și mai tare în evidență, ceea ce mi se pare îngrijorător. Și totuși, așa cum îi place lui Castle să sublinieze, nu am nicio soluție pregătită pentru această problemă, așa că rămânem într-un impas.

Încerc să-mi ascund reacția în timp ce înaintăm prin zona împădurită din afara Sanctuarului, dar nu-mi pot ascunde grimasa sau felul în care trupul meu se încordează, pregătit pentru luptă. După căderea Restaurației, cele mai multe grupări de rebeli au ieșit din ascunzători pentru a se alătura lumii...

Dar nu și noi.

Chiar săptămâna trecută am curățat acest drum de țară pentru SUV, oferindu-i posibilitatea ca acum să se apropie cât mai tare cu putință de intrarea nemarcată, însă nu sunt sigur că e de mare ajutor. O gloată de oameni s-a strâns atât de tare în jurul nostru, încât

nu ne mișcăm decât centimetru cu centimetru. Cei mai mulți sunt bine intenționați, însă strigă și lovesc mașina cu entuziasmul unei adunări de beligeranți, și de fiecare dată când îndurăm acest circ trebuie să mă forțez să rămân calm. Să stau tăcut pe scaunul meu și să ignor nevoia de a scoate pistolul din tocul ascuns sub sacou.

Dificil.

Știu că Ella se poate proteja și singură – a dovedit acest lucru de mult prea multe ori –, și totuși, eu îmi fac griji. A devenit celebră la un nivel aproape înspăimântător. Cu toții am devenit, într-o oarecare măsură. Însă Juliette Ferrars, așa cum e cunoscută în toată lumea, nu poate să meargă nicăieri și să facă nimic fără o mulțime după ea.

Ei spun c-o iubesc.

Și totuși, rămânem precauți. Încă există numeroși oameni pe glob care și-ar dori să aducă înapoi la viață rămășițele Restaurației, iar asasinarea unui erou preaiubit ar fi cel mai eficient început al unei astfel de scheme. Cu toate că beneficiem de niveluri de intimitate fără precedent la Sanctuar, unde protecțiile vizuale și auditive ale Nouriei din jurul domeniului ne oferă libertăți de care nu beneficiem nicăieri în altă parte, n-am reușit sub nicio formă să ne ascundem locul exact în care ne aflăm. Oamenii știu, în general, unde să ne găsească, iar acea fărâmbă de informație îi alimentează de câteva săptămâni. Civili așteaptă aici – mii și mii de civili – în fiecare zi.

Doar ca să arunce o privire.

A trebuit să punem baricade. A trebuit să angajăm și mai multe găzdi, recrutând soldați înarmați din sectoarele locale. Această zonă e de nerecunoscut față de ce era în urmă c-o lună. E deja o lume diferită. Și simt cum trupul mi se încordează pe măsură ce ne apropiem de intrare. Aproape c-am ajuns.

Ridic privirea, pregătit să spun ceva...

— Nu-ți face griji! îmi zice Kenji, uitându-se la mine. Nouria a crescut numărul de paznici. Ar trebui să fie o echipă întreagă de oameni care ne așteaptă.

— Nu înțeleg de ce toate astea sunt necesare, spune Ella, privind în continuare pe geam. De ce nu putem să ne oprim pur și simplu pentru o clipă și să vorbim cu ei?

— Deoarece ultima dată când ai făcut asta, aproape c-ai fost călcată în picioare! exclamă Kenji, exasperat.

— Asta s-a întâmplat o singură dată.

Kenji face ochii mari de furie și, în această privință, noi doi suntem de acord. Mă las pe spate și privesc cum le enumeră pe degete.

— În aceeași zi în care aproape c-ai fost călcată în picioare, cineva a încercat să-ți taie părul. Într-o altă zi, niște persoane au încercat să te sărute. Oamenii aruncă literalmente cu nou-născuții lor în tine. În plus, am numărat deja șase oameni care au făcut pipi pe ei în prezența ta, ceea ce, mă văd nevoit să adaug, nu e doar supărător, ci și insalubru, mai ales când încearcă să te îmbrățișeze în timp ce încă fac pe ei. Clatină din